

BİLİMSEL SOSYALİST TEORİ VE PRATIĞIN IŞIĞINDA, HEDEFE DOĞRU, HEP BİRLİKTE İLERİ!

9. İl Temsilcileri Toplantısı'ndaki kapanış konuşmasının geniş bir özeti, 18 Haziran 1979

[9. İl Temsilcileri Toplantısının kapanış günü yaptığı konuşmada Genel Başkan Behice Boran, toplantının ikinci gününün Pazartesiye rastlaması yüzünden kimi il temsilcilerinin, raporlarını okuyamadan illerine hareket etmek zorunda kaldıklarına, bunun da o illerin raporlarının yazılı olarak sunulması sonucunu doğurduğuna işaret etti, üzüntülerini belirtti. Yazılı olarak sunulan raporların da elbette Başkanlık Kurulu ve Merkez Yönetim Kurulu'nda gereken önem ve titizlikle değerlendirileceğini söyleyen Genel Başkan Boran şöyle devam etti:]

Örgüt Birimlerimizin 1 Mayıs'taki Duyarlılığından Büyük Kıvanç ve Mutluluk Duydum

Bundan ötesi gayet onur duyduğum, sevinç duyduğum noktalar. Bunların başında 1 Mayıs dolayısıyla örgütlerimizin, illerimizin, ilçelerimizin gösterdiği duyarlılık, canlılık ve becerikliliktir, örgütlerimizin çoğunda imza toplama kampanyaları başarıyla yürütülmüş. Başbakana ve diğer yetkililere protesto telgrafları çekilmiş. Bütün örgütlerde 1 Mayıs dayanışma fonu için, küçümsenmeyecek miktarlarda paralar toplanıp, Merkeze gönderilmiş. Yani örgüt son derece duyarlılık, bir beraberlik, bir beceriklilik göstermiş. Bunları öğrenmekten elbette ki büyük kıvanç ve mutluluk duydum.

Partimizin 1 Mayıs Eylemine Şaşanlar Ne Bizi, Ne de Bilimsel Sosyalist Teori ve Pratiği Tanımaktadırlar

1 Mayıs'a ilişkin olarak belirtmek istediğim bir başka nokta da, bütün burada konuşan arkadaşlarımızın üzerinde birleştiği noktadır. O da, 1 Mayıs'ta biz Türkiye İşçi Partililerin gösterdiği tepkiyi, yaptığı eylemi, soldaki diğer partilerin, fraksiyonların, kuruluşların hayretle karşılamış olması, bu girişimimizin onlar üzerinde bir şok etkisi yapmış olmasıdır. İstisnasız her yerde gözlenen budur. Bundan iki sonuç çıkar: Birincisi bizim Partiyi, Partimizi hiç tanımamış olmalarıdır. Sayfa sayfa, cilt cilt yazı yazmışlardır Türkiye İşçi Partisi hakkında, ne revizyonizmimiz kalmıştı, ne oportünizmimiz, ne tasfiyeciliğimiz... Ama bu kadar söz etmelerine rağmen Türkiye İşçi Partisi'nden, Partimizi tanımamışlar, hiç bilmemişlerdir. Bilmedikleri nokta sadece bundan ibaret de değil, sadece bizim Partimizi tanımamış olmaları değil, daha esaslı bir nokta var: Bu insanların, tek tek kişi olarak, grup olarak, parti olarak bilimsel sosyalizmin teorisinden ve pratiğinden haberdar olmayışları! Eğer bilimsel sosyalizmi teoride, pratikte bilmiş olsalardı, Türkiye İşçi Partisi'nin 1 Mayıs eylemine ilişkin hiçbir şaşkınlık duymazlar, şok geçirmezlerdi.

Bütün bu kuruluşların ve kişilerin kafasında, Partimizin karşısında olan ve bizi

çeşitli “izm”lerle suçlayanların kafasında -bilimsel sosyalizmi hiç bilmediklerini gösteren- şöyle bir ayrım var, metodolojik bir ayrım da değil, mutlak, kesin, metafizik bir ayrım: Şöyle düşünüyorlar ve söylüyorlar, açıkça ya da üstü kapalı olarak, “Devrimci olmak gerek!” İşçi sınıfı partisi hiç kuşkusuz devrimci olacak. Devrimci olmak nedir, ölçüsü nedir? Devrimci olmak demek, mutlaka ve mutlaka fiziki kuvvetle çarpışmak, dövüşmek, silahlı mücadele vermek, giderek devrim hareketi gelişince silahlı iç savaşa kadar işi götürmek... Eğer bu görüşteyseniz, pratiğiniz bu doğrultuda ise, devrimcisiniz, doğru yoldasınız. Yok böyle değilse anlayışınız, bireysel terörizmi reddediyorsanız; silahlı mücadele, devrim, ihtilal yapacağım diye işçi sınıfı hareketinden kopuk şehir ve kır gerillası gibi hareketlere girmeyi reddediyorsanız, o zaman devrimci değilsiniz, o zaman pasifistsiniz, revizyonistsiniz, likidatörsünüz, daha ne kadar kötüyüci sıfat varsa literatürde, onların hepsi sizsiniz.

Bir Hareketi Devrimci Yapan Yöntemler Değildir, Devrim Hareketi Bir Sınıf Hareketidir ve Üretim İlişkilerini Değiştirmeyi Amaçlar, Yöntem Bir Araçtır

Bu, dediğim gibi bilimsel sosyalizmi hiç bilmemek demek, son derece cahil olmak demek. Kısaca, biz Partililerin bildiği bir noktayı hatırlatayım. Devrim nedir? Hareketin devrimci olup olmadığının ölçüsü nedir? Mücadele yöntemi midir? Mücadele yöntemi fiziki kuvvete dayanıyor, silahlı çatışmaya dayanıyorsa, o hareket devrimcidir; mücadelesinde başka yöntemler kullanıyorsa o hareket devrimci değildir! Bu mudur devrimciliğin ölçüsü? Hayır! Hareketin devrimci olup olmamasının ölçüsü, o hareketin hedefiyle yakından ilgilidir. Birincisi, nedir hedefiniz?

Hedefiniz, işçi sınıfının, müttefiki emekçi sınıflarla birlikte, üretim ilişkilerini değiştirmek amacıyla iktidarı alması mıdır? İçinde bulunduğunuz hareketle işçi sınıfı, kapitalist üretim ilişkilerinden sosyalist üretim ilişkilerine geçmek amacıyla iktidara yöneliyorsa ve iktidarı aldıktan sonra da bu işe girişiyorsa, o hareket devrimcidir. İsterse iktidara silahlı mücadele yoluyla gelsin, isterse barışçı yollardan gelsin! Yöntemler değildir, bir hareketi devrimci yapan yada yapmayan. Hangi hedefe doğru götürüyorsunuz hareketi? Doğru götürüyor musunuz? Bir de, bu hedefe nasıl götürüyorsunuz? Devrimciliğin ölçüsünü burada aramak gerek. İşçi sınıfından kopuk musunuz? Kendinizi profesyonel devrimci kadro, proleter devrimci kadro mu saymaktasınız? Devrimi, kendinizin ve o küçük grubunuzun yapacağı eylemlerle mi başaracağınızı umuyor, öyle mi hareket ediyorsunuz?... Yoksa devrim hareketini bir sınıf hareketi olarak görebiliyor musunuz? Sınıfı, işçi sınıfını az önce belirttiğim hedefe yönelik politik mücadeleye sokarak, işçi sınıfını o mücadelede geliştirerek, daha da bilinçlendirerek, diğer emekçi sınıf ve tabakalarla ittifakını kurarak mı götürüyorsunuz hareketi? Bir de ölçümüz bu.

İktidar değişikliği son derece kanlı, silahlı çatışmalarla olabilir, ama hareket hiç de devrimci olmayabilir. Eğer iktidarı aldıktan sonra kapitalist üretim ilişkilerinden sosyalist üretim ilişkilerine geçmeyi, toplumun yapısını değiştirmeyi göze almıyorsa ve eylemleri, pratikteki uygulaması böyle bir dönüşümü başaracak nitelikte değilse, o hareket devrimci değildir. Ne kadar devrimci sloganlarla gelirse gelsin, iktidara geldikten sonra sağa kaymaya, giderek emperyalizmle, yerli büyük burjuvaziyle uzlaşma yollarını aramaya mahkumdur.

İşçi Sınıfı Partisinin Görevi, Somut Durumu, Bilimsel Sosyalist Teori ve Pratiğin Işığında Tahlil Etmek ve O Tahlile Uygun Yöntemleri Kullanmaktır

Yöntem bahsi nedir işçi sınıfı hareketinde? İşçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketi, eylemini şu ilkeye göre ayarlar ve yön verir: Verili zaman bölümünde, verili koşullarda, o verili koşulların bilimsel sosyalist teori ışığında somut tahlilini yapmak; somut koşulların, durumun, bilimsel sosyalist teori ve tarihindeki pratiklerin verdiği sonuçlar açısından somut tahlilini yapmak ve o topluma uygun, o toplumun içinde bulunduğu zaman bölümüne uygun, hedefe götürecektir mücadele yöntemlerini saptamak. Hangisi sonuç verecekse, hangisi hedefe giden yolda bir adım, bir adım daha, beş adım daha, kimi zaman bir sıçrama ile elli adım daha yol aldırarak ise, o yöntemleri kullanmak... O yöntemler barışçı yöntemler olur, koşullar barışçı olmayan yöntemleri gerektirebilir, İşçi sınıfı partisinin görevi, koşulları, durumları bilimsel sosyalist teori açısından doğru değerlendirmek, doğru sonuçlara varmak ve durumun talep ettiği, uygun olduğunu gösterdiği yöntemleri kullanmaktır.

Biz yasal partiysek, yasal bir parti olarak işçi sınıfının partisi olarak kurulmuşsak, yani bizler, kurucular verili koşullarda, verili yasal çerçevede içinde işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin ödün vermeden kurulabileceğine kani olmuşsak, bu verili durumun, verili zaman diliminde yaptığımız somut tahlili ışığında olmuştur. Türkiye'nin 1970'lerdeki durumu, Türkiye'de işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisinin yasal olarak kurulmasına elverişliydi de, onun için yasal partiyi kurduk. Ve onun için diyorum ki, bu görüşte olduğumuz için, yani koşulların bilimsel sosyalist teori açısından değerlendirmesinin, tahlilinin, yöntemleri tayin edeceğini bildiğimiz için, şimdi 2. Büyük Kongremizde bir formül getirdik: "Her hal ve şartta görev başında!" dedik. Her hal ve şartta, o hal ve şartın mümkün kıldığı yada talep ettiği, ihtiyaç gösterdiği mücadele biçimini vererek.

Bunlar, devrimciliklerini kullandıkları yöntemle tayin etmeye kalkanlar, dediğim gibi bilimsel sosyalist teoriyi, pratiği hiç bilmeyenlerdir. Yöntemler amaç değildir, yöntemler araçtır. Amacınız? Devrime geçmek. O amaca uygun hangi yöntemler varsa, onu kullanırsınız. Bazen hepsini birden kullanırsınız. Bazen sadece birini kullanırsınız. Bazen bir kaçını kullanırsınız. O, duruma göre değişir. Yöntemler değildir ölçüt. Bunlar, bizim 1 Mayıs eylemimize şaşarak, kendi cehaletlerini -ki biz onların cahil olduklarını biliyorduk zaten, büyük büyük laflarına rağmen- açığa vurmuş oldular.

İşçi Sınıfı Partisinin Mücadelesi Ustura Ağzında bir Mücadeledir, Verilebilecek En İleri Mevzide Verilir

[Konuşmasını örgüt raporlarından söz ederek sürdüren Genel Başkan Behice Boran, Ankara İl Örgütü adına okunan rapora da değindi. Söz konusu raporun belli bölümlerinde, Parti çalışmalarının daha çok kampanyalar biçiminde yürütüldüğü belirtiliyor ve bu kampanyalarda örgütün, gücünü, olanaklarını son haddine kadar zorladığı, bunun da kampanya aralarına rastlayan sürelerde belli eksiklik ve aksaklıkları davet ettiği söyleniyordu. Genel Başkan Boran, saptamaya ve eleştiriye katıldığını belirtmekle birlikte, bu saptamadan, kampanyalar halinde çalışmanın yanlış olduğunu sonucunu çıkartmamak gerektiğini söyledi. Kampanya aralarında görülebilen

gevşeklikleri, kusurları, aksaklıkları düzeltmek zorunda olduğumuzu ekleyen Boran bu konudaki görüşlerini şöyle sürdürdü:]

Olağan çalışmalarımızda ne kadar düzenli, verimli, kusursuz çalışsak dahi, gene de ara ara kampanyalar halinde çalışacağız. Neden mi? Partinin, çalışmalarında, en ileri mücadele çizgisinden bir milim bile geri düşmemesini sağlamak için. Zaman zaman son haddine kadar zorlamazsanız, sürekli gelişme içinde olamazsınız. Çevrenizdeki kaskacı, çemberi sürekli geriye iter durumda olamazsınız. Oysa işçi sınıfı partisi her zaman, verilebilecek en son, en ileri mevzide mücadele vermek durumundadır. Bir milim bile gerisinde değil. Onun içindir ki işçi sınıfı partisinin mücadelesi ustura ağzında bir mücadeledir. O kadar ince, öylesine hassas ayarlanması gereken bir mücadeledir. Ha kesti, ha kesecek! Kestirmeyeceksiniz kendinizi. Usturanın ağzında mücadele vereceksiniz ve kestirtmeyeceksiniz. Marifet o. Kendinizi emniyete almak için de, usturanın ağzından sırtına binerseniz, olmaz! Ağzı üzerinde kalacak, kendinizi kestirtmeyecek, mücadelenizi sürdüreceksiniz. Bunun için, sürekli olamaz ama, zaman zaman önemli işlerin başarılmasında, tekrar ediyorum, enerjimizi, yeteneğimizi, gayretimizi, becerikliliğimizi son haddine kadar zorlayarak ve tüm gücümüzü ele aldığımız sorun üzerinde yoğunlaştırarak çalışmak zorundayız. Kampanyalardan hiçbir zaman vazgeçmeyeceğiz. Yalnız kampanyada bu işi çok iyi becerdik diye sonradan bir gevşeme içine girip, işleri belli bir çizginin altına düşürmeyeceğiz.

Seçim Kampanyası, Örgütlenme İlişkileri ve Parlamentonun Bilimsel Sosyalistçe Kullanımı

[Önümüzde yeni bir kampanyanın, seçim kampanyasının bulunduğu söyleyen Genel Başkan Boran, resmi propaganda dönemini beklemeden, seçim kampanyasına girişmemiz gerektiğini belirtti. Bir temsilci arkadaşın görüşlerine katılan Genel Başkan, seçim çalışmalarının, aldığımız oyları olabildiğince artırmanın yanı sıra örgüt sorunları ve örgütlenme ile de yakından ilişkili olduğunu söyledi. Mücadele yöntemleri konusundaki görüşlerinin, seçimler sözkonusu olduğu zaman da geçerli olduğunu tekrarlayan Boran şöyle devam etti:]

Bizi parlamenterist olmakla suçlarlar. Pasifist, revizyonist, parlamenterist, derler... Bilimsel sosyalizmde “parlamenterizm” sözcüğüyle kötülen olay, bir yasal partinin seçimlere girmesi, parlamentoya girmeye çalışması değildir. Çarlık Rusya’ında dahi, o zamanın Rus işçi sınıfı partisi nerede girebiliyorsa orada seçimlere girmiş ve temsilcilerini Çarlık Rusya’sının parlamentosuna sokabilmiş, orada sesini duyurmuş. Lenin hiç dememiş, “Bu parlamenterizmdir, bizim seçimlerde işimiz ne, parlamentoya temsilci göndereceğiz de ne olacak? Biz parlamenterist değiliz!” dememiş. Neyle, ne yolla mücadele mümkünse, onu yapmış. Çünkü, hep söylediğimiz gibi, mücadelede sonuç almak için bütün yöntemleri kullanmanız gerekir. Nerede bir etkiye bulunabilecekseniz, orada ona uygun yöntemi kullanırsınız. Parlamenterizm olayı başka şey. O, parlamentoyu ezelden ebede değişmez bir veri olarak almak ve parlamentoya girdikten sonra burjuva partilerine özgü kulis oyunları, kulis anlaşmalarıyla, o parlamenterist mekanizmayla, o düzeyde işleri yürütmeye çalışmaktır. Ama işçi sınıfı partileri parlamentoya girdiği zaman, sağladığı olanakları bu biçimde

kullanmaz. Türkiye İşçi Partisi 1965'te parlamentoya girdiği zaman da böyle oldu, Türkiye İşçi Partisi parlamentoyu burjuva partilerinden çok farklı bir biçimde kullandı. Yıllardır söylerim, seçimlerin, parlamentonun bu burjuvaca kullanılışı vardır, bir de bilimsel sosyalistçe kullanılışı vardır. Burjuva partileri seçimlerde, oy, daha çok oy, diyerek, halk deyimiyle "oy avcılığı"na çıkarlar, ilkesiz bir biçimde. Oysa işçi sınıfı partisi ilkeli bir seçim mücadelesi verir. İşçi sınıfı partisi seçim meydanlarını ve parlamentoyu, sınıf mücadelesi için bir forum olarak kullanır.

Dünyada Nerede, Hangi Toplumda İşçi Sınıfının Partisini Yasal Olarak Kurma İmkânı Varsa, Orada, O Partinin Kurulması Görevidir

[Bir işçi sınıfı partisinin parlamentoyu ve sağladığı olanakları, ne amaçla, hangi hedefe varmak için ve nasıl kullanabileceğini, 1965-1969 dönemi Türkiye İşçi Partisi'nin parlamento çalışmalarından örnekler vererek anlatan Boran bu konudaki görüşlerini şöyle sürdürdü:]

Evet, biz parlamentoya girdik, parlamentoda çalıştık, ama parlamenterizm yapmadık. Meclisi bütün Türkiye'ye seslenmek üzere bir kürsü, bir forum olarak kullandık orada, sürekli olarak, getirilen önerilerin, alınan kararların işçi sınıfı bilimi açısından tahlilini, değerlendirmesini, eleştirisini yaptık. Bunları zabitlara geçirttik. Hangi yasada Anayasaya aykırılık bulabildiysek, o yasaı mutlaka dava konusu yaptık. Anayasa Mahkemesinde açtığımız davaların büyük çoğunluğu haklı bulundu ve değiştirildi.

Şimdi seçim kampanyasında gene karşılaşabilirsiniz. Siz zaten parlamenterist bir partisiniz, siz pasifistsiniz, oportünistsiniz diyen gruplarla... İçinizde yeni Partili olanlar var, zaten çok genç bir Partiyiz, üyelerimizin çoğunluğu çok genç, böyle suçlamalarla karşılaştığınızda sakın bir eziktik duymayın, kafanızda bir sual belirmesin. Şunu hiç unutmayın: Dünyada nerede, hangi toplumda, işçi sınıfının partisini yasal olarak kurmak imkanı varsa, orada, o partinin kurulması görevdir!

Biz parlamenyoyu ve seçimleri bu açıdan değerlendiriyoruz. Bu seçimlerde de, kendi programımız çerçevesi içinde, Partimizin diğer belgeleri çerçevesi içinde, bilimsel sosyalist teori ve pratiğin ışığında propaganda-ajitasyon yaparak, önerilerimizi halka götürerek, onun bilinçlenmesine yardım ederek oylarımızı arttırmaya çalışacağız. Alabileceğimizden bir eksik oy almamaya çalışacağız. Onun için bu seçim kampanyasına başımız dik, kendimizden emin, yaptığımız işin doğruluğundan emin olarak gireceğiz. Böyle, bu inançla çalışınca da mutlak surette başarı elde edeceğiz. Hep birlikte, el ele gayemize doğru yol alacağız!

Çark Başak, Sayı 64-65, 1 Temmuz 1979